

ЮЛИАНА МАНОВА
КОТЕТО СЪС ЗЛАТНИТЕ ОЧИ

chitanka.info

Добър ден, уважаеми котки и котараци. Надявам се, че сте се настанили удобно. Да, така е. Добре... Събрах ви тук, за да ви разкажа моята история. Съмнявам се, че ще я разберете — ние сме доста различни, — но не мога повече да я пазя в тайна.

И така, аз си живеях мирно и кротко с едно сравнително добро семейство с две момичета. Без да се фукам мога да кажа, че съм изключителен представител на котешкия род. Но най-горд съм с очите си. Те са златни. Ама и иначе си ме бива. Погледнете ме — изящно телосложение, много мускули, дълги нокти, остри зъби — същински тигър, нали? Моята господарка (по-голямото момиче) беше забелязала това и често ме наричаше „тигре“. Всъщност се казвам Гари. Но доста по-често бях „пухчо“, „муцунка“, „сладур“, „беччо“ и така нататък.

Както и да е, живеях горе-долу добре, докато един ден не почувствах странно привличане откъм големия гардероб в антрето. Надах моя боен вик (който много размива момичетата и звучи като едно кратко „мя“) и се втурнах към гардероба. Това, което постигнах, беше удар в твърдото дърво и подигравателния смях на децата. Ала не се отказах. Всеки ден все по-силно ме привличаше този тайнствен гардероб. Много пъти си удрях главата, но не се предавах. И един ден, докато бях сам, усетих отново това странно чувство, само че този път беше много силно. Затичах се към гардероба със затворени очи, очаквайки поредния удар.

Нищо не се случи. Нямаше удар. Да не би да бях спрял пред гардероба? Отворих очи. Останах неподвижен за около минута. После си помислих: „Гари, моето момче, ти сънуваш. Сигурно си първият котарак, който някога е сънувал такава красота.“ Намирах се на поляна, покрита със сочна, мека трева. В далечината се виждаше борова гора, зад нея се извисяваха планини, а съвсем близо до мен имаше езеро с кристалночиста, бистра вода. Да, не се шегувам. Не ми вярвате ли, госпожо? Ами тогава ще спра да разказвам. Е, добре, хайде, от мен да мине. А какво мислите, че стоеше на няколко крачки от мен? Обзалагам се, че няма да познаете. Еднорози, котки и котараци, еднорози. Три-четири от тези митични животни пасяха крехката и нежна тревица недалеч от мен. Аз ги гледах и не можех да помръдна. Не ми се искаше този сън да свършва, но беше плашещо истински. Усещах гъделичкането на тревата, лекия ветреца и далечното ухание на боровата гора. Затова ухапах лапата си. Моментално измяуках от

болка. Заболя ме! Значи не сънувах! Но така привлякох вниманието на един от еднорозите. Той вдигна глава, погледна ме и тръгна към мен. Веднага целият настръхнах, изгърбих се и започнах да съскам. Все пак, нямах ни най-малка представа що за нрав имат тези животни. Еднорогът се стресна и явно се отказа да се приближава. Тогава аз пристъпих към него внимателно и леко странично, все още готов всеки момент за атака. Но той се отдръпна от мен. Очевидно го бях уплашил. Приближих се вече доста по-спокойно. Сигурно бяха плахи животни, щом ги е страх от настръхнала котка. Съществува ме прие малко нервно, но не избяга. Наведе се и бавно приближи рога си до мен. Аз предпазливо го подуших. В мига, в който го докоснах, в съзнанието ми нахлуха много объркани мисли. Стреснат, отдръпнах глава, но еднорогът нетърпеливо се приближи. Тъй като съм много любопитен, отново допрях носа си до единствения рог на животното. Пак ме връхлетя вълна чужди мисли, само че този път не се дръпнах. Постепенно всичко се подреди. Това беше историята на мястото, където бях сега.

Едно време тук било ужасно. Царял мрак, носели се мъгли и било тъпкано с демони. Това било през Средните векове, когато имало много черни магьосници. За тях било много удобно да дойдат тук чрез заклинание, да си изберат демон чрез заклинание и да си тръгнат чрез заклинание. Но се появили и доста бели магове, които създали еднорозите, елфите, феите, русалките и други подобни и ги направили носители на бялата магия. Армията на белите магьосници нахлула в земите на демоните и ги прогонила оттам. По-опасните били затворени в подземията на Замъка с вълшебни окови с вечна гаранция. Известно време злите магове опитвали да си възвърнат земите, но постепенно и те, и добрите магьосници изчезнали. Останали само техните творения, които продължили да живеят много добре на това прекрасно място.

— Но, разбира се, нищо не е вечно — еднорогът реши, че вече няма нужда от телепатия, отдръпна се и заговори на обикновен животински — и преди известно време от света на хората случайно се появи един самозван черен магьосник, наречен Зарух. Той бе прочел всичко за древните магии и беше подготвен за нападението на митичните създания, които се опитаха да го изненадат. В една от тези книги се казвало, че има начин за освобождаването на демоните от подземията на Замъка. Трябвало да бъде използвана магия от човешкия

свят. А единствената магия в човешкия свят притежават котките със златни очи. Затова той изрече заклинание, чиито последствия могат да усетят само магическите златнооки котки. Както сам знаеш и ти си сред потърпевшите. Заклинанието действа чрез един медальон, който Зарух носи винаги на врата си. Маха го единствено, когато се къпе в странните си магически смеси, за да не го повреди. Той прави това веднъж месечно, за да не остарява. Днес е денят, в който ще изпълни ритуала. Тази вечер по залез слънце ще имаш около десет минути, за да спасиш себе си и братята си по съдба. Но внимавай, защото колкото повече се приближаваш към Замъка, толкова по-силно ще ти действа магията, докато накрая станеш покорен слуга на злото. Тогава няма спасение. Ако все още помниш кой си, когато той го свали, ще се опомниш. Но ако вече си забравил кой си, дори и когато го свали, ти няма да се справиш. Трябва да избереш подходящото време, за да можеш, когато Зарух свали амулета, да си достатъчно близо, за да го вземеш и достатъчно далече, за да си останеш ти. Замъкът е в средата на гората, и мисля, че вече трябва да тръгваш. Ако оцелееш, ще ти покажа как да се върнеш в твоя свят.

Протегнах се хубаво, докато обмислях всичко. Ами, нямах кой знае какъв избор, така че тръгнах към гората.

Боровата гора не изглеждаше толкова далеч, колкото всъщност беше, и разбрах защо еднорогът бе казал, че е време да тръгвам. Със слизането на слънцето започнаха да се появяват периоди, през които не помнех нищо. Например, вървя си аз към някакъв голям, голям бор и изведнъж той се озовава доста зад мен. Сигурно това бяха последиците от магията.

По едно време дочух някакво гласче. Май че викаше за помощ. Отбих се от пътеката и тръгнах към него. След като се озъртах доста време неразбиращо, най-сетне видях кой крещи — беше малко човече с крилца, което се бе заплело в една паяжина.

— Моля ви, помощ — изхлипа то.

Голям черен паяк се приближаваше към него с явното намерение да похапне сладко-сладко. С един удар на лапата си съдрах паяжината и освободих човечето, което май беше елф.

— Ще ти се отплатя някой път. Ти ми спаси живота. — След тези думи елфът изчезна между дърветата.

Вече приближаваше залез, когато видях Замъка. Надявах се да не съм подранил, тъй като никога не си бях мечтал да ставам слуга на злото. Приблжих се до рова, пълен с киселина, и огледах стената. На около три метра от мен имаше удобна цепнатина. Реших, че ще мога да скоча дотам и след хубава засилка се хвърлих към пукнатината. За малко щях да я улуча, но не успях. Готов за цамбуркането в отровата долу (забравих да кажа, че съм и изключително смел), останах доста изненадан, когато се понесох във въздуха. Оглеждайки се внимателно, открих цяла тълпа елфи, начело със спасения от мен, които ме пренесоха отвъд стената. От другата страна започнаха да ми минават странни мисли. „Те са бели, аз съм черен. Те са добри, аз съм лош. Те заслужават да умрат!“ С внезапно пламнала ярост сграбчих елфа-водач и с бързо движение пречупих врата му. Останалите се разбягаха ужасени. Грозният пукот ме накара да се осъзная. Сърцето ужасно ме заболя, когато схванах какво съм направил. Аз не мога да се разплача като хората и ме боли повече, защото не мога да излея мъката си. Близнах неподвижното телце с грапавия си език и го скрих в една дупка в стената. Вече наистина разярен се втурнах към покоите на Зарух. Ако ми се беше мярнал, бях готов да му извадя очите. Но него никакъв го нямаше. Влязох в спалнята му. Там, на скрина до леглото, лежеше източникът на всичките ми проблеми. Захапах амулета и се втурнах навън. Мостът на рова още беше вдигнат! Аз се развиках:

— Помогнете ми, елфи! Пренесете ме! Не исках да убия приятеля ви. Беше магия! Моля ви, помощ!!!

Но никой не се отзова на крясъците ми. Само се уплаших да не ме чуе магьосникът, но него никакъв го нямаше. Все още. Трябваше да бутна един барабанен механизъм, който спускаше моста, но една котешка сила не бе достатъчна. Ядосах се. За какъв дявол ми беше този медальон, щом не можех да го използвам, за да се измъкна. Готов бях да го хвърля, когато ми хрумна нещо. Нахлузих го на врата си и си помислих: „Заповядвам на всички котки със златни очи да дойдат и да ми помогнат!“ Щом завърших мисълта си, заваля котешки дъжд. Падаха котки-аристократи — като мен — и котки-уличници — като вас, котки персийски и котки ангорски, тигрови, на петна и на раета. И всички заставаха на механизма и бутаха с лапи. Ето че барабанът се завъртя и мостът плавно се спусна.

— А сега всички да се обърнат и да отидат да се оправят със Зарух. После можете да се приберете по домовете си.

Всички котки като една се обърнаха към магьосническите покои и заприпкаха безшумно. Само аз минах по моста и тръгнах към поляната с еднорозите. Късно през нощта стигнах там и ги намерих на същото място.

— Нали обеща, че ще ми кажеш как да се върна? Моля те!

Наистина вече исках да се прибирам.

— Добре, спокойно. Слушай, всички златнооки котки са задължени да изпълняват заповедите на този амулет, дори ако те са зададени от самите тях. Разбираш ли? Ако ти кажеш, че заповядваш на Гари да се прибере у дома, ще се прибереш у дома. Но остави... — аз изчезнах — ...медальона тук!

Появих се вкъщи. Но понеже знаех, че няма да издържа и един ден без да разкажа тази история на някой, поисках да дойдете тук. Да, не ми вярвате, разбирам. Ей сега ще ви го докажа. Ей, ти, как се казваш? А ти? Добре. Заповядвам Мери и Джак да се оправят на предни лапи! Аааа, това е друго нещо, нали? Добре де, добре, хайде тръгвайте си! Искам вече вкъщи!

И ето ме вкъщи. Вирвам гордо опашка. Не всеки котарак има вълшебен амулет. Само Тигърът със златните очи. О, какво е това? Нещо странно ме привлича от шкафа в спалнята...

22 януари 1998 година

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.